

## КЪМЪ ЛЮБИМАТА.

Недей ме чака ти да дойда съ царска мантия,  
възседналъ вихренъ конь на свилено седло,  
недей мечта за блѣсъкъ, палати среброзлатни,  
или за мека мебелъ и царствено кресло.

Напраздно! Нѣмамъ азъ градини велелепни,  
ни въ моя дворъ алеи, окичени съ цвѣтя,  
ни езеро съсъ лодка срѣдъ борове столѣтни,  
ни замъци, ни вили, ни шеметни нѣща.

Не съмъ богатъ, съ злато не мога да обсия  
политѣ ти и съ бисеръ що огнено блѣсти,  
не мога да обвия шията ти — нито  
тѣлото ти съсъ дреха окичена съ звезди.

Въвъ мене свѣти огъня на бунта буреносенъ  
и пламъка могъщъ на шумнитѣ тълпи,  
въ душата си азъ въздуха и свѣтлината нося  
и — вѣренъ синъ народенъ — въ менъ бунта зрѣй, кипи.

Срѣдъ бурята откърменъ, азъ мълниитѣ любя  
и блѣсъка на пламналитѣ бѣли щикове  
и себе си отдалъ на хората, на другитѣ,  
животътъ ми голготата Исусова кове.

Когато изъ позлата се слънцето покаже  
и въ синкавата утринъ тълпитѣ призове,  
то азъ издигамъ своя юмрукъ оловенъ, страшенъ  
и пълни се града отъ шумни викове.

И робитѣ повелъ изъ бурята червена,  
косата си развѣлъ на кждрави вълни,  
азъ мощенъ съмъ, стихиенъ, великъ въ вида си гнѣвенъ,  
защото цѣлъ израствамъ въ чиличеното — ний.